

BIOGRAFIJA

Ana Naletilić Ivanković, rođena 23. travnja 1994. godine, diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu 2018. godine, na odsjeku grafike u klasi Igora Dragičevića. Do sada je imala šest samostalnih izložbi i sudjelovala na brojnim skupnim izložbama u Bosni i Hercegovini te Hrvatskoj. 2018. godine osvojila je prvu nagradu za idejno rješenje u projektu Stvarnog poslovnog slučaja, u suradnji s Općinom Široki Brijeg i Akademijom likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu, pod pokroviteljstvom EU ProLocal projekta. Od 2025. godine radi kao asistent na odsjeku grafike na Akademiji likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu. Na istoj akademiji, od 2023. godine, pohađa doktorski sveučilišni studij ARS SACRA. Uz umjetnički rad, bavi se i dizajnom te ilustracijom.

ana.naletilic94@gmail.com
Vukovarska bb Posušje 88240
<https://ananaletilic.com/>

SAMOSTALNE IZLOŽBE:

- 2018. / Široki Brijeg / Franjevački muzej i galerija Široki Brijeg / *Tranzicija u crnom*
- 2019. / Tuzla / Galerija Kristian Kreković / *Čovjeka treba spašavati*
- 2020. / Online izložba / „JoMi Gallery“ www.artsteps.com/ *Čovjeka treba spašavati*
- 2021. / Mostar / Galerija Rondo / *Nije nam bilo u planu*
- 2022. / Široki Brijeg / Franjevački muzej i galerija Široki Brijeg / *Ovdje i sada = jedina vječnost*
- 2025. / Sarajevo / Umjetnička galerija BiH / *Osjećam, ništa mi ne promiče*

SKUPNE IZLOŽBE:

- 2016. / Banja Luka / EU info centar / *Izložba radova studenata likovnih akademija u BiH*
- 2017. / Široki Brijeg / Akademija likovnih umjetnosti / *Izložba radova studenata*
- 2017. / Široki Brijeg / *West Herzegovina Fest*
- 2018. / Međugorje / *XVI Međunarodna izložba Privatno i javno*
- 2019. / Široki Brijeg, Livno, Tomislavgrad, Bugojno, Čapljina, Stolac, Ljubuški, Čitluk, Vitez, Žepče, Sarajevo i Orašje i 20 gradova u Republici Hrvatskoj / *Humanitarna putujuća izložba Pomozimo zajedno*
- 2019. / Široki Brijeg / *XVII Međunarodna izložba Privatno i javno*
- 2020. / Široki Brijeg / Galerija Vrba / *2 godine 2 mjeseca 2 dana*
- 2022. / Sarajevo / Historijski muzej BiH / *Novi talasi*
- 2023. / Široki Brijeg / *XXI. Međunarodna izložba “Privatno i javno”*
- 2024. / Mostar / Galerija kraljice Katarine Kosače / *Izložba studenata i djelatnika Akademije likovnih umjetnosti Široki Brijeg - izbor radova*

Projekt: GALERIJA VRBA 2025

Pokrovitelji projekta:

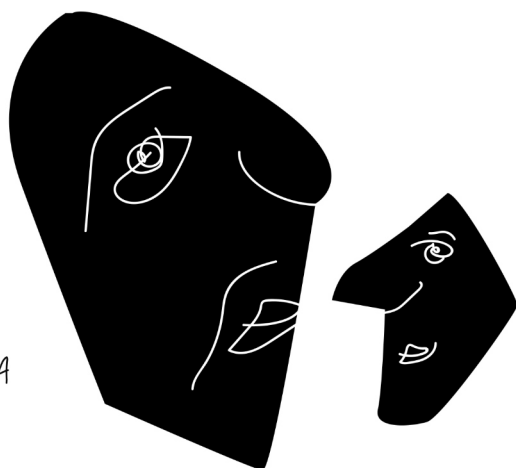
Ana Naletilić
Ivanković
SVAKOGA DANA
U SVAKOM POGLEDU
SVE VIŠE VIDIM

Galerija Vrba
30. 4. - 15. 5. 2025.

Nakladnik: Udruga Vrba
Za nakladnika: Ivona Skočilić
Likovni postav: Ana Naletilić Ivanković
Ivona Skočilić
Predgovor: Tomislav Čavar
Grafička priprema: Željko Koren
Tisak: H-Print doo

Ana Naletilić Ivanković
SVAKOGA DANA U SVAKOM
POGLEDU SVE VIŠE VIDIM

OSUDA BEZ
(PRED)ZNAJJA
POLAZIŠNA TOČKA
(JA)

UNUTARNJE IZGARANJE

Ana Naletilić Ivanković je po svom umjetničkom opredjeljenju i obrazovanju grafičarka. Iako na ovoj izložbi ne predstavlja grafike u klasičnom smislu riječi, njezin likovni izraz se i dalje oslanja na jezik grafike — precizan, reduciran i snažan u svom minimalizmu. Izloženi radovi su kombinacija pisma i crteža, ovisno o trenutku i raspoloženju poigrava se crnim ili bijelim pozadinama, te bijelim ili crnim slovima i crtežima. Crna pozadina i bijelo pismo djeluju intimno, kao da je tekst zapisan noću, tiho, u nekom trenutku unutarnje iskrenosti, gotovo ispovjedno. Bijela pozadina i crno pismo djeluju otvorenije, izgovoreno naglas, bez šaptanja, misao izlazi u svijet: smjelo, ogoljeno i direktno.

Svakodnevno pisanje, crtanje, tok misli koji bilježi kroz dane i tjedne — kao svojevrsni diktat svijesti — temelj su Anina stvaralaštva. Ne boji se biti infantilna ni kritična, a sve to radi na jedan ludistički, zaigran način. Njezini radovi tematiziraju svakodnevicu i ljudskost: uspone, padove, promašena obećanja i tihe unutarnje procese koje rijetko izgovaramo naglas. Pojedine društvene norme koje ljude slažu u ladice i brišu osobni karakter želi rasklopiti, imenovati, otpustiti.

Već u tipografiji koja je pisana rukom govori u ime ljudskog, lomljivog, nesavršenog bića. Anino slovo prerasta granice pisma — ono postaje crtež, emocija, izraz trenutka. Njezina slova ne podliježu pravilima krasopisa naučenog u školskim klupama, niti pokušajima da se uklope u estetske ili društvene norme o tome kako „treba“ izgledati pismo. Svako slovo ponaosob djeluje kao dijagram emocije: njegova zakrivljenost, ritam, dinamičnost, pa i naizgled slučajan, gotovo sulud pokret, produbljuju semantičku razinu ispisane poruke na vizualnoj podlozi. Rukopis ovdje

postaje produžetak unutarnjeg stanja — osobnog karaktera, raspoloženja, trenutne napetosti ili smirenosti.

On je spontan, često blizak šaranju, ali nikada lišen značenja. Poruka se ne gubi u gesti; naprotiv, upravo kroz tu gestu ona zadobiva puninu — i ostaje duboko smislena.

Anin crtež nije podložan pravilima, već unutarnjoj logici izraza. On je ekspresivan, reduciran i istovremeno emotivno nabijen. Njena linija je grafički jasna, najčešće izvedena crnom bojom na bijeloj podlozi ili obrnuto — i uvijek s jakim kontrastom koji dodatno naglašava izražajnost. Figuracija je stilizirana i pomaknuta, s oblicima koji su često nepravilni, gotovo infantilni, ali nipošto naivni. Svaka linija izrasta iz misli, bez potrebe za uljepšavanjem. Ana crtežom misli, govori i osjeća u isto vrijeme.

Anin likovni jezik djeluje jednostavno, na prvu lako čitljiv, a u suštini je višeslojan, svojim aluzijama budi nove aluzije koje postavljaju gomilu egzistencijalnih i životnih pitanja. Svojim sintaktičkim konstrukcijama i likovnim jezikom Pokušava doreći nedorečeno i odgovoriti na zagonetke života tumačeći ga vlastitom urbanom filozofijom ne uplićući nijednu drugu filozofiju, ni neki drugi moralni princip, već se oslanja na vlastitu percepciju stvarnosti i njezine zagonetnosti.

U svojoj bilježnici — intimnom predmetu koji nosi uz sebe i u koji skicira onako za sebe — Ana publici nudi više od pogleda: poziva na sudjelovanje. Bilježnicu izlaže kao otvoreni prostor, daje je na listanje, na dodir, traži fizičku aktivaciju promatrača. Papir, rukopis, trag olovke ili markera – sve to postaje most između umjetnice i publike. Taktilni osjećaj medija na kojem materijalizira svoju umjetnost jednako je važan kao i ono što je nacrtano ili napisano.

Ana ovdje secira mentalna stanja čovjeka, njegove fobije, predrasude, sve ono što ga koči u životu. Ne skriva da je i sama prolazila kroz iste procese. Njezina iskrenost otvara prostor drugima: nudi stvarnost bez kočnica, onu koja ne skriva pravo „ja“.

U radovima izvedenima u tehnici perforacije, Ana „oštećuje“ medij na kojem stvara — papir nije samo nositelj poruke, on postaje tijelo koje se buši, ranjava, ali i otvara. Te perforacije nisu dekorativne; one su ekspresivne, fizički čin kojim se poruka utiskuje u površinu papira, aludira na procese koji nastaju na Duši. Riječi koje se otvaraju kroz perforacije su jednostavne, svakodnevne, a istodobno duboko osobne. U tim izjavama ne traži se objašnjenje – traži se prisutnost. Poruka postaje prostor, riječi se ne čitaju samo očima nego i tijelom. Svjetlo koje prolazi kroz papir ispisuje sjene i uvlači promatrača dublje u sadržaj rada.

Čak i kada se izražava izvan tradicionalnih okvira, grafika ostaje Anin temeljni, vizualni način razmišljanja. Osobni karakter i trenutno raspoloženje uvijek su vidljivi iz rukopisa koji je spontano pisanje, a poruka ostaje duboko smislena. Njezin pogled na svijet dolazi iznutra i ne traži odobrenje izvana. Kroz izricanje svih društvenih „ograničenja“, ona ih se istovremeno oslobađa – i nudi alternativu. Život bez trauma, stresa, suludih strahova i nepotrebnih granica. Anine misli su minimalističke, ali duboke; nepretenciozne, a diraju u srž. I što je najljepše sve te misli i poruke su iskrene, ne djeluju kao nešto napisano za publiku, nego kao nešto što je moralo biti napisano da bi osoba koja ih je piše i stvara mogla disati.

Tomislav Čavar